

אור הזוהר

גליון מס' 656 | כי-תבוא התשפ"ד מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

הגליון מוקדש להצלחה בכל העניינים לענת חנה בת רחל ה'ו, לרפוא"ש לרבקה בת מתוקה תואה יהודה בן סופיה ולהבדיל - לע"ג אליהו בן רחל ז"ל

פתח אליהו ואמר 'זַהֲמִשְׁכְּלִים יִזְהָרוּ כְּזֹהַר הַקֶּקִיעַ'. בזה החיבור שָׁרָךְ, שהוא "ספר הזוהר", מזיו של עולם הבינה שהיא תשובה. לאלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידיים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה "ספר הזוהר", יצאו עימו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם "ה' בְּרַד וַנִּחְנוּ, וְאִינוּ עִמּוֹ אֶל נִכְרָ!" (הקדמת תיקוני זוהרה)

עבודת השם מתוך שמחה

"תחת אשר לא-עבדת את-ה' אֱלֹהֶיךָ, בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לִב־מֵרֵב כָּל". פתח רבי יהודה ואמר, "עבדו את ה' בְּשִׂמְחָה" וגו'. כך למדנו, שכל עבודה שצריך האדם לעבוד את הקב"ה, צריך בשמחה וברצון הלב, כדי שתמצא עבודתו בשלמות.

ואם תאמר שעבודת הקורבן כך היא - אי אפשר, שהרי אותו אדם שעבר על מצוות ריבונו ועל מצוות התורה ושב לפני ריבונו (והביא קורבן לעולה), באיזה פנים יעמוד לפניו? הרי ודאי ברוח שבורה, ברוח עצובה, איפה השמחה? איפה הֶרְנָנָה?

אלא שם שנינו, אותו אדם שחוטא לפני ריבונו ועבר על מצוותיו, ובא להקריב קרבן ולתקן את עצמו ברוח שבורה, צריך להימצא ברוח עצובה. ואם הוא בוכה, זה יפה מהכל. הרי שמחה והרי רננה אין נמצאים.

אלא במה מתתקן? באותם כהנים ולויים, שהרי הם משלימים שמחה ורננה בשבילו. השמחה מתקיימת בכהן, משום שהוא תמיד רחוק מן הדיון, והכהנים צריכים תמיד להימצא בפנים מאירות, שמחים יותר מכל העם, שהרי הכתר שלו גורם הרננה בלויים, וכך זה, שהרי הלויים נמצאים תמיד על השיר, כמו שבארוה.

ואלו עומדים עליו, ובהם נשלמת העבודה לקב"ה. הכהן עומד עליו ומכוון דברים בשמחה וברצון, לייחד את השם הקדוש כראוי, והלויים בשיר. אז כתוב, "דָּעוּ כִּי ה' הוּא אֱלֹהִים", זהו קורבן לקרב רחמים לדיון, והכל מתבשם.

עכשיו שלא נמצא קורבן, מי שחוטא לפני ריבונו ושב אליו, ודאי במרירות הנפש, בעצב, בבכיה, ברוח שבורה, איך מקיים שמחה ורננה? הרי אין הם נמצאים אצלו? אלא כך פרשוה, שתשבחות ריבונו ושמחת התורה

ורננות התורה, זוהי שמחה ורננה. והרי שנינו, ולא מתוך עצבות וכו', שלא יעמוד אדם לפני ריבונו בעצבות, והרי לא יכול, אז מה תקנתו?

אלא סוד הדבר, הרי שנינו, צריך אדם להתכוון בתפילתו כנגד קודש הקודשים, שהם השם הקדוש, ויתפלל תפילתו. יש ששונה כך: שמחה זו כנסת ישראל. ושמחה הרי פרשוה, ככתוב "כִּי בְשִׂמְחָה תֵצְאוּ" וגו'. ועתידיים ישראל לצאת מהגלות בשמחה הזו, ומי זו? כנסת ישראל. ולכן "עבדו את ה' בְּשִׂמְחָה", כמו שכתוב "בְּזֹאת יבֹא אֱהָרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ" (זא"ת, שמח"ה - כינויים לשכינה), והכל אחד.

"באו לפניו בֶּרְנָנָה" - זו השלמות שלה. של שמחה בלב, ורננה בפה. וזוהי שלמות יתרה. והשלמות של השמחה הזו הרי ידועה ונודעת, וזהו התיקון של האדם לפני ריבונו, ואז - "דָּעוּ כִּי ה' הוּא אֱלֹהִים". והכל בא בדבר אחד, שצריך אחר כך לייחד את השם הקדוש כראוי, ולקשור הכל זה בזה להיות הכל אחד, וזוהי עבודת הקב"ה.

אמרו לו רבי אחא ורבי אבא, ודאי כך הוא. אשרי חלקם של הצדיקים שמשתדלים בתורה ויוודעים דרכי הקב"ה!

(ויקרא, דף ח')

ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
18:03	18:20	18:09	18:20
19:13	19:15	19:14	19:14
20:54	20:52	20:51	20:51

עפ"י לוח ישיבת כסא רחמים

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון [לחצו כאן](#) **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה תואה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, זודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.**

הקב"ה, אע"פ שהשרה דין בעולם, רוצה שיחזרו ישראל בתשובה, להיטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא, ואין לך דבר העומד בפני התשובה!

(אריך אנפין, כתר), משקיפים מהסכך למעלה, מברכים ומעניקים מתנות לכל אורחי החתן והכלה.

ביום עצרת יום שמחת תורה, התורה שבכתב ושבע"פ, שהם עכשיו מאוחדים, "יום שמחת תורה" שבכתב (זכר) ובע"פ (נקבה), והולכים לביתם מלווים בכל האורחים שמרקדים סביבם ואיתם כפי שמחת תורה.

בפסח נולד התינוק ("מן-המים משייתיהו") שאז הם שמונת ימי מילה, שבהן צריך לשמור את התינוק מחמץ ומשאור. ביום השביעי שהוא יום המילה, שנקרא יום קריעת ים סוף, שבו טובעת העורלה וכל חיילותיה במצולות ים (אותיות צל-מוות).

בשבעת שבועות ספירת העומר, גדל התינוק בשבע ספירות שהם: השבוע ראשון חסד, שבו יום א' הוא חסד של חסד ויום ב' הוא גבורה של חסד וכן הלאה. השבוע השני הוא גבורה, השבוע השלישי הוא תפארת, וכן הלאה עד שבוע ליל השבועות, שאז נגדל ומגיע כביכול לגיל מצווה, שהוא קבלת עול מצוות ותורה, חג מתן תורה, ומקבל כתרים לכל 7 הספירות שהם חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות, והם 70 כתרים, בנוסף גם אֵם הילד (השכינה) סופרת שבעה נקיים שהם שבעת שבועות העומר, ובליל שבועות טובלת במקווה.

ובליל השבועות כל הלומד תורה בלילה זוכה ל-70 הכתרים האלו, וגם הופך להיות שושבין לשכינה בעת טבילתה, כאשר טובל במקווה באשמורת האחרונה.

משל זה יכול לכוון את האדם, שצער השכינה זו תורה שבעל פה, כמה צער יש שאין מבינים אותה, שהיא נסתרת, שהיא בגלות המחשבה. כמה צריך לבכות כדי לזכות בתורה שבעל פה על כל צדדיה - פרד"ס, שעליה אמר "בְּמַחְשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנִי" וכמה צריך לשמוח כאשר היא מתגלה לאדם שעמל בה. מכאן למדנו שמועדים שקבע הקב"ה בתורה הקדושה קשורים אחד בשני ומשפיעים, וכפי כוונתנו בראש השנה כך יושפעו כל המועדים הבאים עלינו לטובה.

בקטנה – תשובה היא התשובה: "בְּצַר לָךְ, וּמְצַאנֶךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, וְשִׁבְתָּ...". אמר רבי יצחק, "בְּצַר לָךְ", מכאן שהתשובה המעולה מהכל היא מטרם שישרה הדין בעולם, כי לאחר ששורה הדין כוחו חזק, ומי יעבירו מן העולם ויסקל לז' שהרי כיוון ששורה הדין, אין הדין מסתלק עד שגומר (למצות את הדין). אם עושה תשובה מתקן כל העולמות (כל אלו שעבר בהם ופגם אותם), "כִּי אֵל רְחוּם ה' אֱלֹהֶיךָ".

"בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים", מה עניינו לכאן? אלא להכליל השכינה שהיא בגלות, ונמצאת בצרתם של ישראל ואינה עוֹבְרָתָם לעולם (שנמצאת בגלות בגלל חטאייהם של ישראל וע"י התשובה תוחזר למקומה). ולפיכך, הקב"ה, אע"פ שהשרה דין בעולם, רוצה שיחזרו ישראל בתשובה, להיטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא, ואין לך דבר העומד בפני התשובה!

(נשא, דף קכ"ב)

הרב יוחנן באנון זצ"ל על פרשת כי-תבוא

תלמוד בבלי מסכת תענית, דף ל/ב: אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים:

אלו הם ימי הכנה לקראת שנה החדשה הבאה עלינו לטובה על ידי חשבון נפש, תיקון מידות, התקדשות וטהרה נכנסים לשנה חדשה.

ספר פרי עץ חיים, שער ראש השנה בהקדמה, דברי האר"י הקדוש: ...בענין ימים ראשונים שאחר ר"ח אלול, יעשה הפסקה של שני ימים, ויכוון הייחוד שנתבאר בשער הייחודים, עיין שם. ומצוה להתענות בחודש הזה, כי כן התענה משה מ' יום אלו, מראש חודש אלול עד יום הכיפורים, כי הם ימי רצון. ויאמר ביום שמוציאין ספר תורה ג' פעמים י"ג מדות, וג"פ פסוק "וְאֶנִּי תַפְלֵתִי", וג"כ יכוון בכ"ד שמות היוצאים מכ"ד ספרים, וישאל חיים וכפרה על עוונותיו. וגם יכוון באלו ה-מ' יום ייחוד הדיקנא, שנתבאר בשער הייחודים, עיי"ש:

וקודם הייחוד, יטבול עצמו, וירחיק עצמו מעבירות, ויהיה איש ירא וחרד את דבר ה', וירחיק עצמו מהקפדה ומכעס, אפילו לדבר מצוה, ומלהיצנות וגאווה, ויזהר מאוד בברכת הנהנין, ואז יזכה להשגה ע"י ייחודים. ועוד יש תקנה להשגה, ונתבאר בשער הייחודים, עיי"ש:

סדר המועדים עפ"י הזוהר הקדוש:

תורה שבכתב ותורה שבע"פ שהם זכר ונקבה, לצורך המשלה, כפי שהורו חכמים ולמדו מהפסוק "מִבְּשָׂרֵי אֶחָדָה אֱלֹהִים", כפי האדם הגשמי גם העולמות הרוחניים כולם נבראו באותם מידות שהאציל, ברא, יצר ועשה הקב"ה, את הזכר והנקבה בכח מחשבתו יצר מחוברים אחר אחר בכתר אחד.

באחדותו המלאה והשלימה לא ייתכן פירוד, רק בעולמות שברא נוצר הפירוד ע"י נסירה והבאתם להיות פנים בפנים. החיבור בעלון זה מתאר את מהלך המועדים ואת הנסירה בסוד תורה שבכתב הנקראת זכר, ותורה שבע"פ הנקראת נקבה, אולם יש לדעת כי כל הבריאה ובתוכה כל הנבראים, מחולקים לזכר ונקבה, ההמשלה היא רק צורך לסבר את האוזן.

בראש השנה שהוא יום בריאת העולם, יום "הרת עולם", מלשון הריון שנולד העולם, נולדה התורה המושלמת, ואז הקב"ה מנסר את התורה שבע"פ (הנקבה) מהתורה שבכתב, ביום הכיפורים עולים ז' (הזכר והנקבה) לאימים (מידה הנקראת אימא, בינה, העולם הבא, שם אין אכילה ושתייה ולכן אנו מתענים). הנקבה שנקראת "נעליים" עולה גם היא יחד עם בעלה (לכן לא מברכים "שעשה לי כל צרכי") שם מקבלים כביכול ברכה ושפע להמשכם, וגם מתנות לכל האורחים שנמצאים ביום החתונה, שזוהי הכפרה, שאמרו כי היום עצמו מסוגל לכפרה מבלי לעשות דבר.

בסוכות ז' (התחתנו, כביכול יוש להם שבעת ימי "שבע ברכות" כפי מספר הימים שאנו יושבים בסוכה, זו אחת הסיבות שהסוכה הינה מקום קדוש, באים האורחים החשובים: אברהם (חסד), יצחק (גבורה), יעקב (תפארת), משה (נצח), אהרון הכהן (הוד), יוסף (יסוד) ודוד המלך (מלכות), ההורים המאושרים הם אבא ואמא (חכמה ובינה) והקב"ה

שבכל שעה ושעה הקב"ה נותן ייסורים לישראל מעט מעט, בכל פעם ופעם ובכל דור ודור, כדי שכשיכנסו ליום הדין הגדול, כשיחיו המתים, לא ישלוט עליהם הדין

ראינו שאיש אחד יגיע כעת אלינו ודברים חדשים בפיו, והם דברי תורה. אמר רבי אבא, הנה ידעתי שבכל מקום שמר (כינוי כבוד לרבי שמעון, ובכלל, לרב גדול) הולך, הקב"ה שולח לו מלאכים טסים בכנפיים להשתעשע בו.

בעודם הולכים, הרים רבי שמעון את עיניו, וראה איש שהיה רץ והולך. ישבו רבי שמעון ורבי אבא. כשהגיע אליהם, אמר לו רבי שמעון: מי אתה? אמר לו, אני יהודי, ובאתי מקפוטקיא, ואני הלכתי לסתרו של בר יוחאי, שנימנו החברים בדברים ידועים ושלחוני אליו. אמר לו, אמור בני. אמר לו, אתה בר יוחאי? אמר לו, אני בר יוחאי.

אמר לו, הרי אמרנו שלא יפסיק אדם בתפילתו בינו לבין הכותל, ככתוב: "ויסב חזקתו פניו אל הקיר" וגו'. ומי שמתפלל, אסור לעבור ארבע אמות סמוך לו, וביארו - לארבע האמות הללו לכל צד, פרט לפניו. ואמרו שלא יתפלל אדם מאחורי רבו (שלא ייראה כמשתחוה לו ומכבדו, כביכול במקום הקב"ה) וכו', ונימנו בכל הדברים הללו.

פתח (רבי שמעון) ואמר, "שמעה תפילתי ה' ושועתי האזינה, אל דמעתי אל תחרש". מה הטעם "שמעה" ולא "שמע"? במקום אחד כתוב "שמע ה' וחסני" וגו', ובמקום אחר "שמעה". אלא בכל מקום לפעמים (כוונת התפילה היא להעלותה ל) "שמע" לזכר (לז"א), ולפעמים "שמעה" לנקבה (למלכות). "שמעה" - כמו שנאמר "שמעה ה' צדק". "שמע" - כמו שנאמר "שמע ה' וחסני", "שמע בני", "הסכת ושמע".

וכאן "שמעה תפילתי ה'", משום שהיא הדרגה שמקבלת כל התפילות של העולם. והרי שנינו, שעושה מהם (הקב"ה) עטרה, ושם אותה בראש של צדיק חי העולמים (ספירת היסוד), שכתוב "ברכות לראש צדיק", ועל כן "שמעה תפילתי ה'".

"שמעה תפילתי ה'" - זו תפילה שבלחש. "ושועתי האזינה" - זו תפילה שאדם מרים קולו בצרתו, כמו שנאמר "ותעל שועתם אל האלהים". ומה זה "ושועתם"? אלא שבתפילתו מרים קולו וזוקף עיניו למעלה, כמו שנגאמר "ושוע אל הקר". והתפילה הזו משברת שערים ודוחקת אותם להכניס את תפילתו. "אל דמעתי אל תחרש" - זאת נכנסת לפני המלך ואין שער שעומד לפניו, ולעולם לא חזרו דמעות ריקם!

בוא ראה, תפילה של אדם מעומד, משום ששתי תפילות הן - אחת מיושב ואחת מעומד, והן אחת כנגד שתי דרגות - תפילה (תפילין) של יד ותפילה (כנ"ל) של ראש. כלפי יום (ז"א) ולילה (מלכות), והכל אחד. אף כאן תפילה מיושב כלפי תפילה של יד, לתקן אותה כמי שמתקן את הכלה ומקשט אותה להכניסה לחופה (וזו ההכנה לחופה, לתפילת העמידה), כך גם מקשטים אותה בסוד המרכבה ומחנותיה, "יוצר יוצר אור ובורא חשך", "משרתים...", ואשר משרתיו", "והאופנים וחסות הקדש" (כל אלו חלקי התפילה לפני העמידה) וכו'.

ועל זה תפילה מיושב. כיוון שנכנסת למלך העליון והוא בא לקבל אותה, אנו עומדים לפני המלך העליון, שהרי אז הזכר (הז"א, הקב"ה) מתחבר עם הנקבה (המלכות, השכינה הקדושה), ומשום כך לא יפסיק בין גאולה ("ברוך אתה ה', גאל ישראל", ומיד אחריה תפילת העמידה) לתפילה. וגאולה ותפילה הן שתי דרגות, הסוד של צדיק (יסוד) וצדק (מלכות), יוסף ורחל.

(חיישרה, דף קל"ב)

הקב"ה מייסר את ישראל מעט מעט לזכותם בדין

"והיה, אם-לא תשמע בקול ה' אלהיך, לשמר לעשות את-כל-מצותיו וחקתיו". ואתה אל תירא עבדי יעקב" וגו', והכל אחד. "כי אתך אני", הרי בארנו "כי אתי אתה" לא כתוב, אלא "כי אתך אני". "כי אעשה כלה בכל הגוים", בכל הגוים אעשה כלה.

רב המנונא הראשון אמר, דוחק וצרות ישראל - כמה טוב וכמה תועלת גרמו להם. רפיון של שאר העמים - כמה רעות גרמו להם. ישראל שהיה להם דוחק וצרות - אקים את סכת דויד הנפלת, סוכת שלום. לשאר העמים שהיה להם רפיון צרה וצוקה - כלה (יסתיים) ברפיון, כמו שהיה להם בתחילה. ועל זה "כי אעשה כלה בכל הגוים" וגו', "ואתך לא אעשה כלה". שהרי אין ראוי לך, שהרי דחוקים הייתם בתחילה פעמים רבות בדוחק של גלות תמיד.

"ויסרתך למשפט". פסוק זה כך צריך לו לכתבו: "ויסרתך במשפט", שהרי מתי ייסורים? בשעת הדין. וכאן לא כך, אלא מה זה "ויסרתך למשפט"? אלא כתוב "ה' במשפט יבא עם זקני עמו". ואותו היום (הדין) הקדים הקב"ה רפואה לישראל, עד שלא יעלו לדין כדי שיוכלו לעמוד בו.

ומה רפואתם? היא שבכל שעה ושעה הקב"ה נותן ייסורים לישראל מעט מעט, בכל פעם ופעם ובכל דור ודור, כדי שכשיכנסו ליום הדין הגדול, כשיחיו המתים, לא ישלוט עליהם הדין (כלומר, "ויסרתך למשפט", אייטר אותך כהכנה למשפט לעתיד לבוא בזמן תחיית המתים).

"ונקה לא אנקה", מהו? אלא כשישראל עובדי כוכבים ומזלות לבדם, לא נכנסים בדין עם שאר העמים, הקב"ה עושה להם לפנים משורת הדין, והוא מכפר עליהם. ובזמן שנכנסים בדין עם שאר העמים עובדי כוכבים ומזלות, מה עושה? יודע הקב"ה שסמא"ל, האפוטרופוס (הממונה, האחראי) של עשיו, יבוא להזכיר חטאי ישראל, וכונס כולם אליו ליום הדין, והרי הקדוש ברוך הוא הקדים להם רפואה, ועל כל חטא וחסא הילקה וניקה אותם בייסורים מעט מעט (כך שלא יהיה למקטרג מה לומר לקב"ה, כפי שיתאר בהמשך). וזהו "ונקה" - בייסורין.

ועוד, "לא אנקה" - אף על גב שאתם בניי, לא אעזוב את חטאיכם, אלא אפרע מכם מעט מעט, כדי שתהיו צדיקים ליום הדין הגדול.

וכשבאים לדין, בא סמא"ל בכמה פתקים עליהם, והקב"ה מוציא פתקי הייסורים שסבלו ישראל על כל חטא וחסא, ונימחו כל החטאים, (יראה לס"מ שמיצה את מלוא הדין עם ישראל) ולא עשה להם וותרנות כלל. אז תש כוחו וחילו של סמא"ל ולא יכול להם, ויועבר מהעולם, הוא וכל צדדיו וכל העמים. זהו שכתוב "ואתה אל תירא עבדי יעקב" וגו', בגלל זה "ויסרתך למשפט, וניקה לא אנקה".

(בלק, דף קצ"ט)

רבי שמעון מסביר על התפילה

"ונצעק אל-ה' אלהי אבותינו, וישמע ה' את-קלנו". רבי שמעון בא לטבריה והיה עימו רבי אבא. אמר רבי שמעון לרבי אבא, נלך, שהרי אנו

בוא ראה, מי שרוצה להתקדש ברצון ריבונו, אל ישמש (עם אישתו) אלא מחצות הלילה ואילך, או בחצות הלילה. שהרי באותה השעה הקדוש ברוך הוא נמצא בגן עדן, והקדושה העליונה מתעוררת, ואז היא השעה להתקדש. זה לשאר (לכלל) בני האדם.

הקב"ה הוא הממונה הבלעדי על עם ישראל

"בְּרֵאשִׁית", המאמר הראשון לכל, והוא כולל שני דבורים, "אֲנֹכִי ו"לא יְהִי לָךְ", שנאמרו בדיבור אחד, ושניהם רמוזים במילת "בְּרֵאשִׁית". בגלל זה בראשית (אותיות) א"ב רש"ת. א"ב א' - "אֲנֹכִי", ב' - "לא יְהִי לָךְ", והכל באות אחת ב', והיא ב' מ"בְּרֵאשִׁית".

אמר רבי אלעזר: וכי מי שיש לו עבד והוציא אותו לחרות משעבודו, יש לו לשבח את עצמו בהוצאה לחרות של עבדו? וכי הקב"ה שאמר לאברהם "כִּי גַר יְהִיֶּךָ וְרַעַךְ", וכו', יש לשבח עצמו כמה פעמים "אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"? (הלא הוא הורידם למצרים).

אמר לו רבי שמעון: ודאי כך הוא, אבל כאן לא משבח הקב"ה את עצמו שהוציא אותם מן הגלות, אלא חמישים פעם הזכיר בתורה יציאת מצרים, להודיע הדרגה שהוציאה אותם, שהיא היובל (ספירת בינה), שנאמר בה יובל היא שנת החמישים שנה, והם חמישים שערי בינה שנמסרו למשה בסיוני, פרט לאחד שלא נמסר לו, ולכן הזכיר חמישים פעם בתורה יציאת מצרים. אמר, הרי ודאי התיישבה דעתו.

מי זה אלהיים אחרים? אלו הממונים של שבעים אמות, וסמא"ל ונח"ש הרי שבעים ושניים, בגלל זה נתן הקב"ה תורה מימין, שהוא חסד, ומשמאל שהוא גבורה, שיש בה שבעים פנים להניצל משבעים אומות. והתורה ניתנה ממים ואש, שהם שניים, להציל את ישראל מסמא"ל ונח"ש, שהם ממים ואש, ובגללם נאמר "לא יְהִי לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי", וכנגד שבעים אומות שבעים פנים (של התורה, כאמור), ומי שעובר על שבעים פנים של התורה, שנאמר "לא יְהִי לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי", שולטים שבעים ממונים ואומות של יצר הרע על שבעים הנפש.

וכמה גלגולים יבואו לאדם על החטאים הללו, ואם לא חוזר בתשובה בגלגולים הללו, אותו הגוף יורד לאבדון, הגלגול הראשון נצבע בצבע לבן, ורוכבת הנפש על סוס לבן (מידת החסד) שהיא הגוף. אם חוזר בתשובה נאמר בו "אִם יְהִי חֲטָאִיכֶם כְּשֵׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ", ואם לא, יבוא בגלגול ב' ורוכב על סוס אדום (מידת הגבורה). ואם חוזר בתשובה נאמר על חטאיו "אִם יִאֲדִימו כְּתוֹלַע כְּצֶמֶר יְהִיוּ". ואם לא, חוזר ומתגלגל בגלגול ג', ורוכב על סוס ירוק (מידת התפארת) וזה הגוף.

והם מזל (פני) אריה, מזל שור, מזל נשר, שעליהם נאמר "הֵן כָּל אֱלֹהֵי יִפְעַל אֵ"ל פְּעָמִים שְׁלֹשׁ עִם גְּבֹר", "וְאִם שָׁלַשׁ אֱלֹהֵי לֹא יַעֲשֶׂה לֵה", לנפש, בשלושה גלגולים, שעושה לה שאר כסות ועונה (חלק מתיקוני השכינה, והאישה היא כנגד השכינה, והנשמה כנגד שתיהן), "וְיִצְאָה חָנָם אֵין כְּסָף", "וְעַל שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל אֲרֻבַּעַה לֹא אֲשִׁיבֶנּוּ". "וְעַל אֲרֻבַּעַה", שהוא מזל אדם, "לא אֲשִׁיבֶנּוּ", שלא יקלקלו אותו (ללא האפשרות לתקן).

אבל לצדיקים, "וְעֵשָׂה חֶסֶד לְאֱלֹפִים", אלפים ודאי, שלושה גלגולים

בהם הוא מרויח שלושת אלפים, שהם עולמות של כיסופים. ולמי? "לְאֶהֱבֹיו וְלְשִׁמְרֵי מִצְוֹתָיו". לרשעים שלא יחזרו בתשובה בשלושת הגלגולים הללו, נאמר בהם "וְהֶאֱבֹדְתִי אֶת הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִקֶּרֶב עַמָּה".

אמר: רבי, אלא שבע ארצות הן: אֶרֶץ, אֶדְמָה, אֶרְקָא, גֵּיא, צִיָּה, נְשִׂיָה, תְּבַל, והם שבעה מדורי גיהנום. אותה נפש שלא חזרה בתשובה בשלושת אלה, מוריד אותה הקב"ה למדורי הגיהנום הללו, ושם נשכחת לדורי דורות.

ואם הוא צדיק נאמר בו "כִּי שֶׁבַע יְפֹל צְדִיק וְקָם". אמר לו רבי אלעזר: ואם הוא צדיק, למה ירד לשם? אלא כדי להוציא משם כל נפש ונפש שהרהרו תשובה ומתו בקיצור שנים, והוא טורח בשבילו. זהו מאמר ראשון שהוא בראשית.

(תיקוני הזוהר, תיקון ל"ב)

עונתם של תלמידי חכמים בחצות ליל שבת

שנה רבי אבא, הפרשה הזו (פרשת קדושים) היא כללה של התורה, וחותרם האמת של החותמת היא. בפרשה זו התחדשו סודות עליונים של התורה בעשר אמירות, וגזרות ועונשים, ומצוות עליונות, וכשמגיעים לפרשה הזו היו החברים שמחים.

אמר רבי אבא, מה הטעם שפרשת עריות ופרשת קדושים סמוכות זו לזו? אלא כך למדנו, כל מי שנשמר מן העריות הללו, ודאי שנעשה בקדושה. וכל שכן אם מתקדש בקדושת ריבונו, והרי העירו החברים.

מתי היא עונתם של כולם שיתקדש אדם? בוא ראה, מי שרוצה להתקדש ברצון ריבונו, אל ישמש (עם אישתו) אלא מחצות הלילה ואילך, או בחצות הלילה. שהרי באותה השעה הקדוש ברוך הוא נמצא בגן עדן, והקדושה העליונה מתעוררת, ואז היא השעה להתקדש. זה לשאר (לכלל) בני האדם.

ולתלמידי חכמים, שיודעים את דרכי התורה, בחצות הלילה זו שעתם לעמוד ולעסוק בתורה, להזדווג עם כנסת ישראל, לשבח את השם הקדוש, את המלך הקדוש.

בליל שבת, שנמצא הרצון של הכל, הזיווג שלהם באותה שעה (עם נשותיהם) להוציא את רצונו של הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל (למשוך לילדיהם נשמות הנוצרות מייחוד הקב"ה והשכינה, וללא מעורבות של הצד האחר כפי שקיים בשאר ימות השבוע), כמו שנאמר שכתוב, "בְּנִים אַתֶּם ל-ה' אֱלֹהֵיכֶם". ואלה (הילדים) נקראים קדושים, שכתוב "קְדוּשִׁים תְּהִיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'". וכתוב "וְהָיָה כְּעַץ שֶׁתוֹלַע עַל פְּלִגֵי מִים אֲשֶׁר פָּרְיוֹ יִתֵּן בְּעֵתוֹ" וגו'.

(קדושים, דף פ"א)

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל!

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטוי, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון **לחצו כאן** **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, זודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.נ.צ.ב.ה.**